

Priprost človek je to prav povedal in od sih dob se imenuje to cvetje materina dušica.“ —

Tako je pripovedovala stara Dora svojej vnukinji Barčici; a jaz sem od strani vse to poslušal in te njene besede tukaj napisal.

(„Smilje.“)

Ne odlašaj dela!

Pri nekem vrtu na kmetih je bil velik kos zemlje popolnem zanemarjen; sredi kamenja je rastel sam osat in plevél. „Sosed, mi vam ta kos zemlje lahko iztrébimo,“ rekli so necega dné trije bratje posestniku, „dajte ga nam na jedno leto!“ — „Rad!“ odgovori sosed, ter razdeli kos zemlje na tri dele. Bilo je to proti koncu meseca marca in že se je dalo delati na polji. Dnevi so bili lepi in ugodni za poljsko delo. Bratje so pričeli svoje delo, in dva starejša sta že v jednom tednu svoj del zemlje popolnem otrébila kamenja in plevela. A mlajši brat se je rad zabaval ter ni delal. Prvih dveh bratov je bilo delo že okončano, ko je mlajši brat svoje delo še le začel. Ko mu je sosed to odlašanje očital, odgovoril je: „Zdaj je še le komaj začetek pomladi; časa je še dovolj!“ V tem je pa potekal dan za dnevom in Fran je še vedno odlagal svoje delo za drug ugódnější čas. Nastopilo je leto in z letom vročina; kadar koli je šel na delo, lil mu je pot z čela in moral je prenehati. „Ko nastopi jesen,“ takó je dejal sam v sebi — „takrat bo vreme za to delo najboljše!“ Prišla je jesen: ali jeden dan je zapiral Franu veter očí, drugi dan ga je zopet dež móčil. „Ko pride zima,“ rekel je, „bodo dnevi lepi in jasni, in jaz svoje delo lahko v trenutku izvršim.“ Prišla je zima in Fran se je spravil na kamenje, pomrzneni osat in plevel. Ali kaj? vse je bilo tako primrzнено, da Fran niti delati ni mogel.

Kakor se je motil nepremišljeni Fran, takó se moti vsak, kdor delo odlaga na ugódnější čas samo zaradi tega, da praznuje. Kar imaš storiti, stóri takój danes in ne odlašaj na jutri. Danes znabiti še ugaja tvojemu delu, a kdo ti je pórok za jutri? Ako bodeš čakal vedno ugódnějšíga časa, lahko te pograbi smrt, predno položiš roko na delo.

—kl—

Kdo sem.

Staršev sem slovenskih sin
Iz domačih pokrajin;
Rad živim, ko ptič živi,
Dan za dnevom brez skrbí.

Tjá čez polje, prek vasi
Moj veseli glas leti;
Ljub mi ni prepír nikdar
In mehkužnost ni mi mar.

Geslo moje se glasi:
Naj teló se, duh krepí!
Čvrst, pobožen, zvest in prost,
Vse to mi sladi mladost.

A. Pernè.